

μού του φυτού και εδρόθη ἐπὶ τὰ εὐώδη πέταλα του άνθους του κρίνου φωνάζεν,

«Ω, τί ὠραιότης! Οὐδέποτε ἐπιθυμῶ ν' ἀφῆσω τὴν ὠραίαν ταύτην θέσιν.»

«Ναί,» εἶπεν ἡ δρόσος, «ἀλλ' ὁ ἥλιος θέλει σὲ ἀναβιβάσαι πάλιν ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη, ὅταν τὸ κρίνον μαρανθῆ διότι ὁ Θεὸς διατάσσει νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ.»

Τότε ἡ μικρὰ νιφὰς ἐξατμισθεῖσα αἴφνης εὐρέθη εἰς τὸ οὐράνιον τόξον, τοῦ ὁποῖου τὴν μεγαλοπρέπειαν βλέπουσα ἀνέκραξεν,

«Ω! ἐδῶ εἶναι ἡ ὠραιότατη θέσις πασῶν.»

«Καὶ δὲν ἐνόησες ἀκόμη,» ἠρώτησεν ὁ ἥλιος, «ὅτι πάντοτε τὸ κάλλιστον εἶναι νὰ πηγαινῆς ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου ὁ Θεὸς σε ἀποστέλλει καὶ νὰ ἦσαι, ὅπου τὸ θέλημά του σὲ θέτει;»

Ἐνωσὶ τώρα, εἶπεν ἡ νιφὰς, ἀλλὰ δὲν ἐσκεπτόμην οὕτω καὶ πρότερον.

Τότε τὸ μικρότερον παιδίον εἶπεν εἰς τὴν Φανήν·

«Χιόνι δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τὸ κρίνον, οὔτε εἰς τὸ οὐράνιον τόξον, τὸ διήγημά σου εἶναι ἀνόητον.»

«Ὁχι δὲν εἶναι χιόνι, ἀλλ' εἶναι νοτὶς, ἡ ὁποία κάμνει τὸ χιόνι, καὶ τὸν εὐώδη χυμὸν τῶν ἀνθέων καὶ τὰ χρώματα τῆς ἕριδος.»

Τὸ μικρὸν παιδίον δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἀλληγορικὴν ἔννοιαν τοῦ διηγήματος, ἀλλ' ἡ Ἐσθὴρ οὔσα ὀλιγόν τι μικρότερα τῆς Φανῆς εἶπεν, «ἐγὼ ἐνόησα τὴν διήγησιν· ἡ μικρὰ νιφὰς ἐπήγαινε ἀκριβῶς ὅπου ὁ Θεὸς ἐδείκνυεν, ὅτι θέλει· ἡμεῖς δὲν ἐμπιστευόμεθα εἰς τὸν Θεὸν, κάμνομεν ὅτι θέλομεν καὶ πηγαινόμεν ὅπου ἐπιθυμοῦμεν, ἐνίοτε μάλιστα ἐναντίον τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τοιουτοτρόπως δὲν εὐρίσκομεν ἕκαστον πρᾶγμα τοῦ Θεοῦ ὀρθὸν καὶ καλὸν, καθὼς ἔκαμεν ἡ μικρὰ νιφὰς.»

«Δὲν μᾶς ἐδειξες Φανή, ὅτι θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, ἐὰν ὑπακούωμεν, εἰς τὸν Θεόν;» ἠρώτησεν ὁ Ἐδουάρδος, «ἀλλὰ αὐτὸ δὲν με φαίνεται σωστὸν, διότι ἐγὼ ὑπακούω εἰς τὸν Θεόν, ὅταν πειθῶμαι εἰς τὴν μητέρα καὶ κάθημαι εἰς τὸ σπῆτι, ὅταν μοι λέγῃ νὰ μὴ ἔβγω ἔξω εἰς τὸ χιόνι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι εὐχρησטיμένος, οὔτε εὐτυχῆς.»

Καὶ περὶ τὸ ἐσπερινὸν λυκόφως, ὅτε ἡ μήτηρ του ἀπεκοίμιζε τὸ νήπιον καὶ ἡ Φανὴ ἠτοίμαζε τὸ δεῖπνον ὁ Ἐδουάρδος ὑπεξέφυγεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ἔβρεξε τοὺς πόδας του παῖζων μὲ τὸ χιόνι, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἤρχισε

νὰ ἔχῃ πύρετον καὶ πόνον εἰς τὸν λαβύρινθον, ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο δυστυχῆς καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀπειθείας τοῦ ἐπρόσθετε μεγαλείτερον πόνον, ἀφοῦ δὲ κακῶς ἔχων ἀπεκοιμήθη τοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὄνειρον ἡ μικρὰ νιφὰς ἐπιπετώσα κατὰ γούσα εἰς αὐτὸν «πήγαινε ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου «σὲ στέλλει ὁ Θεός, μένε ὅπου ὁ Θεός σε θέτει, «καὶ κάμνε πάντοτε ὅ,τι ὁ Θεός σε προστάζει «καὶ θὰ ἦσαι εὐτυχῆς».

Ο ΒΩΜΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ἐν Πεκίνω τῆς Κίνας.

Οἱ Σίναί εἶναι ἔθνος εἰδωλολατρῶν. Ἐκαστον ἐπάγγελμα καὶ ἐκάστη ἀσχολία μεταξύ των ἔχει τὸν ἴδιον αὐτῆς προστάτην Θεόν. Τὸ δὲ σύστημα τοῦτο ἀπὸ ἐλαχίστων ἀρχῶν νυξήθη καὶ ἐξετάθη τοσοῦτον, ὥστε ἤδη κατεκάλυψεν δλόκληρον τὸ πρόσωπον τῆς χώρας· ὅθεν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ζῶσιν ἐκ τῆς κατασκευῆς καὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν εἰδώλων, παρασκευάζοντες ἀντικείμενα μέλλοντα νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, καὶ ὑπηρετοῦντες ἐν τοῖς ναοῖς ὡς ἱερεῖς, διάκονοι καὶ δοῦλοι. Λέγεται δὲ ὅτι 1,000,000,000 φράγκων δαπανῶνται κατ' ἔτος εἰς τὰς εορτάς καὶ τὴν δημοσίαν λατρείαν τῶν εἰδώλων τούτων. Πανταχοῦ βλέπει τις καὶ ἀναγνωρίζει εἰδῶλα ὁ δὲ λαὸς εἶναι τοσοῦτον συμβιβαστικὸς, ὥστε ἂν καὶ ὑπάρχῃ μεγάλη διαφορὰ μεταξύ τῶν τριῶν θρησκειῶν τῆς χώρας, καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα αἱ ἀπαιτήσεις καὶ ἡ λατρεία τῆς μιᾶς ἀντιστρατεύονται πρὸς τὰς τῶν ἄλλων, λατρεύουσιν ἐν τούτοις κατὰ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἀδιαφόρως, ὅπως κατὰ τὰς περιστάσεις εἶναι εὐαρεστέτερον καὶ καταλληλότερον εἰς αὐτοὺς. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Βούδα μετ' ἴσης προθυμίας περιποιεῖται καὶ λειτουργεῖ πρὸς τοὺς δπαδοὺς τοῦ Κομφουκίου καὶ τοῦ Τάου ὡς καὶ πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἀκολούθους.

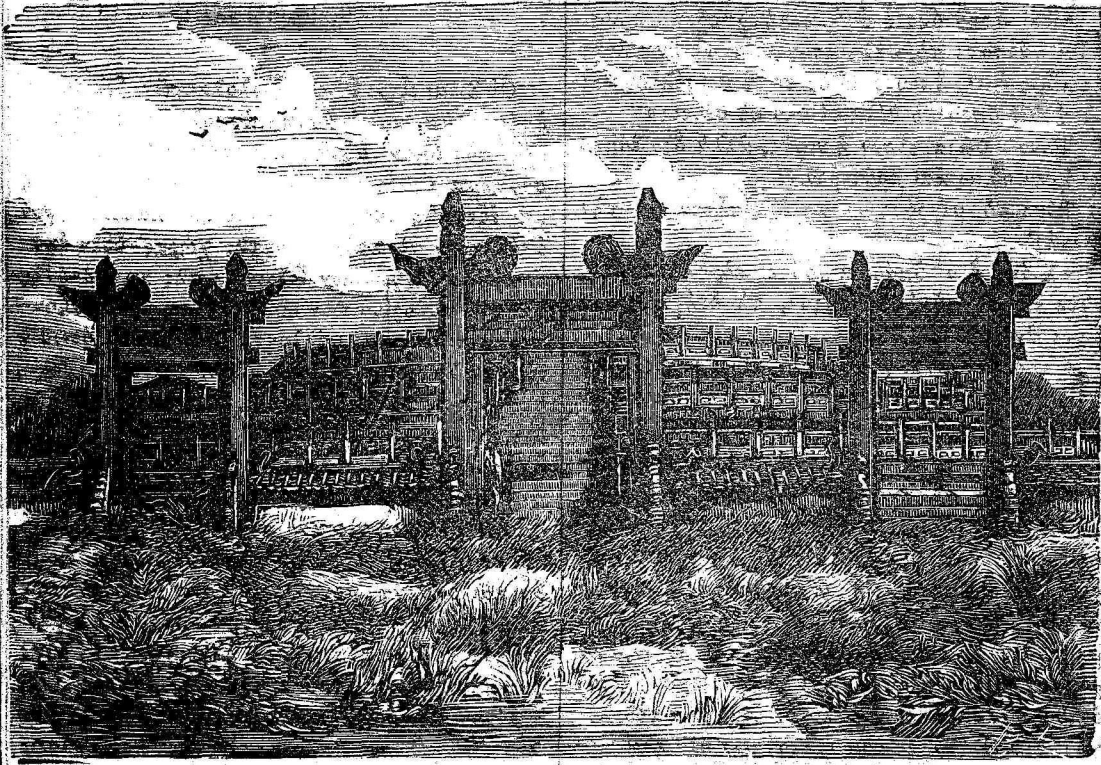
Ἡ θρησκεία τοῦ κράτους ἐν Κίνα εἶναι ὁ Κομφουκιανισμὸς· αὐτὸν ἀκολουθοῦσιν ὁ βασιλεὺς, οἱ εὐγενεῖς, οἱ λόγιοι καὶ ἄλλοι δεικνύοντες μεγάλην περιφρόνησιν πρὸς τὰ ἄλλα συστήματα, ἀλλὰ καὶ ἐλάχιστον σεβασμὸν πρὸς τὸ ἰδικόν των.

Ἐν Πεκίνω εὐρίσκεται ὁ διάστημος ναὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ ἄπαξ τοῦ ἔτους μετὰ τινὰς ἡμέρας νηστείας καὶ προετοιμασίας ἀπέρχεται ὡς προσκυνητής. Ὁ ναὸς οὗτος κεῖται ἐπὶ

τριῶν τεχνητῶν ὑψωμάτων τῶν ὁποίων ἑκα-
στον εἶναι δέκα πόδων τὸ ὕψος, καὶ εἶναι προ-
σιτὸν διὰ σείρας μαρμαρίνων βαθμίδων. Τὸ
σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς εἶναι κυκλωειδές· καὶ κα-
λύπτεται ὑπὸ τριῶν θόλων διὰ κιτρίνων κερα-
μιδῶν ἐστρωμένων μετὰ μιᾶς κεχρυσωμένης
σφαίρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κεντρικοῦ θόλου.
Περιφράττεται δὲ ὁ ὄλος ναὸς ὑπὸ τοίχου ἀρ-
κετῶν μιλίων τὴν περιφέρειαν. Ἐπὶ τῆς κυρίας
εἰσόδου ὑπάρχει πύλαξ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ
ναὸς τοῦ Ἑπεράτου Ἀρχοντος».

τὴν περίεσιν ταύτην, καὶ ἐν τῷ ναῷ τούτῳ δὲν
λαμβάνουσι μέρος ποτέ. Ὅπως ὑπάρχει εἰς μό-
νος ναὸς τοῦ οὐρανοῦ, οὕτως εἰς μόνος ἄνθρωπος,
ὁ αὐτοκράτωρ, δύναται νὰ λατρεύῃ ἐν αὐτῷ. Ἐν
τῷ ναῷ δὲ τούτῳ οὐδὲν εἰδωλὸν εὐρίσκειται οὔτε
ἐπετράπη ποτὲ ἢ εἰσόδος τοιούτου εἰς αὐτόν.

Ὅσον δὴποτε ὁμοῦς ἀρχαῖος καὶ ἂν εἶ-
ναι ὁ τρόπος οὗτος τῆς λατρείας (καὶ ἀ-
νάγεται εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν τοῦ
λαοῦ) οὐδεμίαν ἐπιρροὴν φαίνεται ὅτι ἐξασκεῖ
ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς σκέψεως καὶ τῆς λατρείας

Ὁ Ναὸς τοῦ Ἑπεράτου Ἀρχοντος ἐν Πεκίνο.

Ἄφου ὁ αὐτοκράτωρ παρουσιασθῆ καὶ καθίσῃ,
κατὰ τὴν ἐπίσημον τελετὴν τῆς προσκυνήσεως
αὐτοῦ, μετακομισθῶσι δὲ καὶ τὰ θύματα ἐκ τῶν
σφαγείων προσέρχεται ἐνώπιον τοῦ μεγάλου βω-
μοῦ καὶ προσφέρει τὰς θυσίας εἰς τὸν Ἑπε-
ράτον Ἀρχοντα ἔπειτα πορεύεται πρὸς μίαν
τράπεζαν μαρμαρίνην, κειμένην μετὰ δύο ὁμοί-
ων τραπέζων ἐπὶ μαρμαρίνου ὑψώματος, καὶ ἐ-
νώπιον αὐτῆς ἀποτείνει τὰς δεήσεις του πρὸς
τὸν Θεόν. Ἄν καὶ περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν ἀ-
νωτάτων ὑπουργῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ κρά-
τους, ἐν τούτοις αὐτοῦ μόνος πρέπει ν' ἀσχοληθῆ
εἰς τὴν λατρείαν. Οὗτοι δὲ ὡς καὶ ὁ ὄχλος κατὰ

τοῦ λαοῦ. Ἐν αὐτῷ δὲν ἔχουσιν οὗτοι μερίδα.
Τὸ Ἑπεράτον Ὄν δὲν λατρεύεται ἐν Κίνα, ἢ
ἐνότῃς καὶ αἱ τελειότητες αὐτοῦ δὲν ἀναγνώ-
ρίζονται. Θεοὶ καὶ Κύριοι ὑπάρχουσιν ἄφθονοι,
καὶ εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεται πᾶσα λατρεία.

Ἡ Κίνα ἔχει ἀνάγκη, καὶ δύναται νὰ ἀνα-
γεννηθῆ μόνον διὰ τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας
καὶ τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν. Τὰ ἴδια αὐτῆς
εἰδωλολατρικά, καὶ πραγματικῶς ἄθεα συτή-
ματα δὲν δύνανται νὰ ἀνυψώσωσι καὶ ἀναμορ-
φώσωσιν αὐτήν. Ἡ ἀλήθεια θὰ συνεπιφέρῃ
νέαν ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν καὶ θὰ συνοδευθῆ
ὑπὸ ἐκπολιτιστικῶν παραγόντων, τῶν ὁποίων

ἔχει χρείαν ἡ Κίνα. Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἐλπίδα της.

Η ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἄλλοι θεράποντες τῆς ἀγάπης πολὺ πλέον περιβλεπτοὶ παρὰ μίαν καλὴν θυγατέρα, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς πλὴν αὐτῆς ὑπάρχει, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κατοικεῖ τρυφερότερον καὶ γλυκύτερον πνεῦμα, καὶ

κόσμημα τῶν ἐν ὥρᾳ φιλοξενίας οἰκείων καὶ φίλων, ἡ ἰσχὺς εἰς τὰς ἀσθενείας τῶν καὶ ἡλικιωθῶν ἐκείνων τῶν ἀναριθμητῶν καὶ ἀνωμόμων πραξέων τῆς, καὶ ὁποῖα εἶναι τόσον εὐχάριστοι εἰς τοὺς γονεῖς, ὅσον εἶναι φυσικαί, ἀπρομελέτητοι καὶ ἐκφραστικὰ τεκμήρια τῆς ἀγάπης τῆς.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ (ΜΥΘΟΣ).

Δικαστὴς τις φιλάργυρος, ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ τὰ δῶρα καθήμενος εἰς τὴν οἰκίαν του

• Ο Περσεὺς κρατῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.

πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἐνθερμὸς εὐγνωμοσύνη τῆς καρδίας τόσον προθύμως ἀνταποκρίνεται.

Ἡ καλὴ θυγατὴρ εἶναι τὸ μόνιμον καὶ γλυκὺ φῶς τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς της, ἡ χάρις καὶ γλυκύτερης αὐτῆς εὐρίσκουσι τὴν θέσιν των εἰς τὴν εὐάρεστον ἐπιρροήν, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς; οἵτινες οὐδέμιαν σχεδὸν γνωρίζουσι φροντίδα, τὴν ὁποῖαν ἡ φωνὴ της δὲν κάμνει νὰ λησμονώσιν, ἢ βάρος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δύναται τὸ μειδιαμὰ της νὰ ἐλαφρύνῃ, ἡ καλὴ θυγατὴρ εἶναι τὸ

ἐλογάριαζε πόσα χρήματα ἐμελλε νὰ συναῖξῃ ἀπὸ τὰς ἀδίκους κρίσεις του. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἠσυχῶς ἐμελέτα τὰ σχέδιά του, μία γυνὴ πτωχὴ μὲν, ἀλλὰ πολὺ σεμνὴ ὑπέγε καὶ ἐκρούσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του. Ἡ θύρα μετ' ἄλλογον ἠνοιχθῆ καὶ ἡ γυνὴ ἐπαρουσιάσθη ἐμπροσθεν τοῦ δικαστοῦ. «Τί ζητεῖς καλὴ μου;» τὴν ἠρώτησεν ἐκεῖνος καὶ ὑποπεύσας ἀπὸ τὸ σχῆμά της πρὶν τοῦ ἀποκριθῆ, εἶπεν ὁ ἴδιος, «Ἄ! φιλοξενίαν ζητεῖς;» δὲν ἔχω τόπον εἰς τὴν οἰκίαν μου, οὔτε καιρὸν διὰ τοῦτο.» — «Ὅχι, δικαστά